

som der derefter er at tage med Hensyn til Balget af Forsørgelsesstedet, er Hensynet til, hvad der er bedst for den Trængende selv, og hvad der er bedst for det Offentlige. Naar jeg da spørger, hvad der er bedst for den Trængende selv, saa holder jeg mig ganske til det dybtstulte Forbud, som vi hørte af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), og som gjorde et stærkt Indtryk paa mig og vistnok paa hele Forsamlingen. Det er bedst for den Bedkommende, at han bliver i den Kommune, hvor han er vant til at være, og det vilde være Uret og Synd, om man til det Ende, som Trængen i og for sig selv allerede er, vilde sige den Videlse, at han skulde søres bort. Paa den anden Side gjorde det mig rigtignok meget ondt, at den samme ærede Rigsdagsmand vilde tillægge Mindretallet mindre Jølelse for de Trængende end den, han selv udtalte. Han omtalte Mindretallets Forslag som Barbari, som Gjøgleespil. Det er usædvanligt at høre saa stærke Udtryk af den ærede Rigsdagsmand, men jeg tror rigtignok, at de ere altfor stærke og ubesjærede overfor Mindretallet, thi der er ingen af Mindretallets Medlemmer, som nogeninde har viist Mangel paa Medfølelse for de Fattige; jeg tror snarere, at der ikke sjelden er kommen Udtalelser i modsat Retning, og jeg tror heller ikke, at Forslaget selv kan betegnes saaledes. Det er bedst for den Trængende, at han bliver forsynet der, hvor han har levet, og hvor han har Forbindelser; men, naar han er borte fra denne Kommune, naar disse Forbindelser ere hævede, og han da ikke kan blive forsynet i den Kommune, hvor han har Ophold, saa tror jeg, at han har ligesaa godt og næsten bedre af at blive viist hen til sin Fødekommune end til en Kommune, som han maatte for mange Aar siden har forladt, og hvor han nu er fremmed. I Fødekommunen, hvor han har Barndomsvenner, kunde det maatte netop gaa saaledes, som vi hørte saa smukt udtale, at han kunde finde en gammel Bekendt, som sagde: Naa, Herre Gud, gamle Dans, er du der! Jeg har Gud sse Lov haat det godt, jeg staar mig godt, og jeg skal saameget nok give Dig nogle Skillinger, saa Du skal ikke komme til at lide saa megen Nød; jeg skal nok støtte Dig. I Fødekommunen vilde den Trængende maatte snarere kunne faae Hjælp, end i en Kommune, hvor han for mange Aar siden vel har boet, men hvor han aldrig kom til at slutte Venkskab med Nogen, og hvor han kun var saa længe, som han kunde soutenere sig. — Dernæst tror jeg, at det er det Bedste for det Offentlige, at han bliver forsynet i Opholdskommunen, naar han bliver trængende der, idet det er min Overbevisning for det Første, at han der kan leve med mindre Understøttelse, og for det Andet, hvis han nogeninde skal rejse sig paa Selverhvervets hæderlige Bane, saa maa det være i den Kommune, hvor han har Forbindelser, hvor han bedre kan gjøre Udveie til Arbejde, og hvor han altsaa snarere igjen

kan løfte sig op over den Trængendes Stilling, end paa et andet Sted. Alt dette gjælder imidlertid kun, naar Trængen indtreder i den Kommune, hvori han opholder sig, men saasnart han forlader denne Kommune, saa ser jeg ikke rettere, end at det eneste Naturlige og Rigtige er, at han vises hen til Fødestedet. — Dernæst maa vi ogsaa se hen til, hvor stor en Simplifikation det vilde være, og i det Hele taget hvor saa Bryderier Fattigvæsenet, derved vilde faae i Forhold til, som det nu er, ikke at tale om i Forhold til, som det vilde blive efter Flertallets Forslag, thi derefter vilde det jo blive en overordentlig vanskelig Ting at finde Rede paa, hvor de Fattige skulde forsynes. Efter vort Forslag vilde det blive uhyre let; thi, naar Bedkommende ikke er forsynelsesberettiget i Opholdskommunen, saa gaar han tilbage til Fødekommunen. Der vil han blive ligesaa vel modtaget, og der vil han kunne finde sig ligesaa let tilrette, som hvis han blev henvist til en Kommune, hvor det maatte er mange Aar siden, at han har været.

Jeg vil ikke opholde mig med at omtale Flertallets Forslag. Der er Saamange, der have gjort det bedre, end jeg vilde kunne gjøre det, og jeg vil i alt Fald haabe, at den saa ofte omtalte § 00 maa blive forkastet. Men, naar det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Gstrup) overfor min ærede Kollega, som igaar talte for Mindretallets Forslag, vilde paavise, at hans Bemærkning om, at vort Forslag kun omhandlede 2 Kommuner, i hvilken Forsørgelsen skulde søges, medens Flertallets Forslag omhandlede 5 Kommuner, ikke var rigtig, men at det omhandlede 3 Kommuner, idet det nemlig ikke altid var sagt, at Fødestedet ogsaa var Fødeforsørgelsesstedet, saa skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at denne Omstændighed ikke bevirker nogen Forandring i Forholdet. Flertallets Forslag gaar jo nemlig ogsaa tilbage til Fødestedet, og skal Fødestedet regnes for 2, saa bliver Forholdet mellem de to Forslag det samme, nemlig som 3 til 6. — Dernæst vil jeg ogsaa bemærke, at jeg tror, at vi skulde lade Prægrava-tionsspørgsmaalet ligge. Det blev igaar anført af det ærede Medlem for 10de Kreds (Vesjen), at det var et Spørgsmaal, om Kjøbstæderne vilde blive lettede ved, at de indvandrede Folk, som kom i Træng, bleve henviste til Fødestedet, idet der i disse Familier stete en hel Del Fødsler i Kjøbstaden, hvorved de der fødte Børn vandt Forsørgelsesret i Kjøbstadskommunen. Dertil bemærkede det ærede Medlem for 9de Kreds fuldkommen rigtigt, at denne Bemærkning kun holdt Stik, hvis det var sikkert, at de Børn, der fødtes, bleve trængende; men jeg siger affurat det Samme med Hensyn til dem, der indvandre, nemlig at det slet ikke er sagt, at de ville komme i Træng. Det kan jo gjerne være, at netop de, der indvandre fra Landet, ere til Gavn for Kjøbstaden, bidrage til forøget Liv og Virksomhed og i det Hele til